

's-Gravenhage, 24 februari 1998

Het beleidsvoorstel "Wedstrijden met dieren" (ter nadere invulling van de artikelen 61-64 GWWD) van de Directie MKG, gedateerd 22 december 1997.

Betreffende bovengenoemd beleidsvoorstel kan de Raad voor dierenaangelegenheden U het volgende mededelen.

In de eerste alinea van de Inleiding van het beleidsvoorstel wordt melding gemaakt van het feit, dat een discussienotitie over het onderhavige onderwerp is besproken in de Afdeling welzijn van de Raad. "De hier gemaakte opmerkingen en suggesties zijn voor zover mogelijk verwerkt en hebben geleid tot een beleidsvoorstel." De Raad beschouwt de gevolgde werkwijze als doelmatig en doeltreffend. Als gevolg van deze werkwijze is een beleidsvoorstel ontstaan, dat in zijn algemeenheid door de Raad wordt onderschreven. Wel heeft de Raad een aantal aandachtspunten en suggesties die naar zijn oordeel bijdragen aan de aanpak van de welzijnsproblematiek van dieren die gebruikt worden bij wedstrijden.

De Raad accepteert dat in een aantal gevallen vooralsnog de normen ontleend zullen worden aan bestaande wedstrijdreglementen (voorstel 2). Hij dringt er echter op aan dat de overheid zich verantwoordelijk stelt voor de voortgang van de verdere normontwikkeling.

Niet in alle gevallen is duidelijk of een wedstrijdvorm binnen het bereik valt van lid 2 of van lid 3 van artikel 61, aangezien discussie mogelijk is over het van toepassing zijn van het onderscheidende criterium "beproeven van de snelheid of de kracht van de dieren". Bijgevolg is verwarring mogelijk of een bepaalde wedstrijdvorm niet op de positieflijst is vermeld omdat zij verboden is of omdat zij geacht wordt niet de snelheid of de kracht van de dieren te beproeven.

Helderder definiëring en toelichting zijn noodzakelijk om, bij wijze van voorbeeld, het veedrijven met honden, ondanks dat daar (ook) sprake is van kracht en snelheid, niet onder de vigeur van lid 2 doch onder die van lid 3 van artikel 61 te brengen (laatste regel van pagina 2). Een tweede illustratie van deze behoefte is de door de Nederlandse Postduivenhouders Organisatie gehuldigde mening dat bij lange-afstandsvluchten met duiven niet (zozeer) de snelheid of de kracht van de dieren wordt beproefd, maar het oriëntatievermogen. De Raad is echter van oordeel dat terecht deze wedstrijdvorm in het Beleidsvoorstel onder de werking van artikel 61, lid 2, is gebracht. Wel ware aan de definitie van wedstrijden (paragraaf 1.1) oriëntatievermogen toe te voegen.

De Raad signaleert dat bij sommige wedstrijdvormen niet het welzijn van de aan de wedstrijd deelnemende dieren in het geding is, maar wel het welzijn van dieren die bij de wedstrijd zijn betrokken, maar waarvan zelf geen prestatie wordt verwacht (bijvoorbeeld het vangen van runderen bij westernriding). Waar wordt aan het welzijn van die dieren aandacht besteed?

De Raad verwacht dat een regelmatige schriftelijke rapportage door wedstrijdorganiserende organisaties, waarin zij optredende knelpunten aangeven alsmede wat zij ter verbetering daarvan hebben gedaan, een belangrijke positieve bijdrage zal leveren. De Raad dringt dan ook aan op het creëren van een jaarlijkse verplichting tot rapportage, zoals die ook bestaat voor vergunninghouders in het kader van de Wet op de dierproeven.

Het inzetten van andere dieren dan honden, paarden en duiven bij wedstrijden, zoals kamelen of varkens, ziet de Raad als een activiteit die regulering behoeft via artikel 65 GWWD ('tonen van dieren'). Verbaliserend optreden op basis van het vangnetartikel (artikel 36 GWWD), zoals in voorstel 7 van het Beleidsvoorstel is aangegeven, acht de Raad onvoldoende. De wetgever dient zich overigens te realiseren dat, als deze "races" op snelheid aankomen (en wie kan dat ontkennen?), ze in de voorgestelde opzet verboden zijn.

In tabel 2 wordt voor alle wedstrijdvormen met honden en paarden de aanwezigheid van een dierenarts voorgeschreven. De Raad beveelt aan om te differentiëren in permanente aanwezigheid, tijdelijke aanwezigheid en oproepbaarheid, afhankelijk van het type wedstrijd. In de reglementen zou dit moeten worden geregeld, evenals de instructies voor de dierenartsen en hun bevoegdheden om in te grijpen.

Het aantal rennen met windhonden per wedstrijd is naar het oordeel van de vertegenwoordiger van de Stichting voor Gezelschapsdieren te laag gesteld (tabel 2, maatregelen). Overeenkomstig de gangbare praktijk kan het aantal rennen per wedstrijd bij greyhounds op 2 (race en finale) en bij de overige windhonden op 3 en bij uitzondering op 4 gesteld worden.

In tabel 2 wordt ten onrechte de indruk gewekt dat greyhounds geen windhonden zijn.

In tabel 2 wordt geen aandacht geschonken aan de reglementering van het gebruik van hulpmiddelen bij honden en paarden. In punt 2 van paragraaf 2.1 op pagina 4 wordt deze problematiek wel aangegeven. De Raad neemt aan dat de verwerking daarvan in de tabel per abuis achterwege is gebleven.

Met betrekking tot het onderdeel duiven in tabel 2 wil de Raad erop wijzen dat niet zozeer de vliegafstand een knelpunt of risico vormt, maar dat de zwaarte van de wedstrijd veeleer bepaald wordt door de aard van het gebied waarover gevlogen wordt, zoals aanwezigheid van bergen, grote watervlakten e.d. In plaats van dopingcontrole bij duiven is het wellicht beter om te spreken over controle op het gebruik van oneigenlijke middelen.

Tot slot adviseert de Raad om bij de springsport met paarden bij het onderdeel parcoursbouw naast genoemde maatregelen vooral ook aandacht te besteden aan de hindernisbouw en de onderlinge afstand en de routing tussen de hindernissen.

De voorzitter

De secretaris

Prof.Dr. S.G. van den Bergh

Mr. H.G. van Waveren